

PSYCHIC

En Roc porta varis dies recorrent Nova York, allunyant-se poc a poc dels recorreguts turístics per respirar la vertadera essència de vida de la gran poma. Greenwich Village, TriBeCa, Nolita, SoHO, Chinatown, noms suggeridors que tenen per ell molt d'encant. Està embadalit amb els edificis de colors de cinc plantes amb les escales de ferro contra incendis a les façanes del barri de Nolita i que li donen un aire retro. Cansat, seu en un banc *d'Elizabeth Garden*. No s'explica com s'ha pogut conservar aquest petit oasi, envoltat d'edificis emblemàtics, de les urpes rapinyaires dels constructors que han canviat la fesomia de Manhattan. Rodejat d'estàtues i verdor, observa la gent que ve a passar l'estona. Tot plegat no pot ser més perfecte.

El reflex del sol a la vitrina d'un comerç de l'altra costat del carrer el destorba d'aquest moment idíl·lic. No pot obrir els ulls sense que la resplendor el molesti i decideix atansar-se. La botiga, situada als baixos d'un edifici antic, de color vermellós, i amb les escales de socors que tant li agraden, sembla centenària. Pel mobiliari i prestatges vetusts pareix una carnisseria. A l'aparador s'hi despleguen un reguitzell d'objectes que sorprenen al Roc: una capsula de fusta amb un parell d'ulls, ossos de cames, braços i altres membres del cos humà. Possiblement serà del gust d'estudiants de medicina i de gent friqui a qui agraden aquest tipus de coses. La campaneta del llindar comença a dringar i s'apropa encuriós. La porta s'obre i un home, més vell que matusalem, li dona la benvinguda en un idioma que desconeix. En Roc arronsa les espatlles per fer-li entendre que no sap el que parla. L'home sacseja la mà, no hi fa res. De la vitrina agafa la caixa amb el dos ulls de color verd i amb precaució n'extreu un per posar-lo al palmell de la mà d'en Roc. Creu que és de vidre i ara es troba amb un ull de tacte llefiscós com si tingués el seu a les mans. Li ve una arcada de fàstic i ràpidament li torna. Aquest mostra un somriure sorneguer i el diposita de nou a la caixa embolicada ara amb paper de carnisseria. S'hi pot llegir *Cuccineto's Butchery*.

En Roc refusa la caixa però l'home insisteix i, davant la negativa de l'estranger, es posa darrera d'ell i li obre la butxaca petita de la motxilla on col·loca el paquet. Una vegada tancada la cremallera amb contundència, li indica amb la mà que marxi. En Roc no sap què fer i treu la

cartera per pagar. El vell no accepta els dòlars que li mostra i l'agafa pel braç per treure'l a fora. Vol resistir-se però l'home tanca la porta d'un cop sec i baixa l'estora.

Palplantat al carrer, en Roc no se'n sap avenir d'aquest moment tant estrany. Com en tota gran ciutat, hi ha bojós i ell n'ha trobat un. Al voltant no veu cap paperera per llençar la caixa i pensa que s'haurà d'esperar a fer-ho a l'hotel. Li ha quedat un mal regust però no vol que aquest incident desafortunat li amargui el viatge. Comença a caminar sense rumb fix.

De les seves passejades, una cosa li crida l'atenció en tot moment. El sorprèn la gran quantitat de locals que troba per predir el futur. Entre barberies amb mobiliari antic i comerços d'una altra època sorgeixen aquests establiments que confereixen al barri una atmosfera especial. En Roc no creu gaire en aquestes coses però lluny de casa se sorprèn al pensar que li agradaria provar-ho. Se sent amb ganes de viure un moment lleuger i emocionant sense cap risc.

La claror va minvant quan s'endinsa en un carreró amb una sèrie de cases de dos pisos, les unes darrere les altres, d'estil victorià. El barri sembla força tranquil i imagina que no li faria res viure aquí. S'atura davant d'una d'elles on a les finestres hi ha uns neons que s'acaben d'encendre. A la de l'esquerra llegeix la paraula PSYCHIC en majúscules i a la de la dreta PASSAT PRESENT FUTUR. Puja les quatre escales, on a cada banda hi ha una reixa de ferro treballada, i durant uns segons mira per una de les finestres. Una dona de prop de trenta anys observa com una nena escriu en una llibreta. Se sent incòmode d'espitar aquesta intimitat aliena i pensa que tot plegat és una fotesa. Es gira per marxar però la porta s'obre d'una revolada.

—Hola! Sóc la Silvana. Et puc ajudar? —demana la noia que ha vist amb la nena que mostra un somriure dolç i uns ulls ben vius. Té unes faccions perfectes que són del seu grat.

—Perdona, però no volia molestar— contesta en Roc mentre es mossega el llavi i s'avergonyeix que l'hagi enxampat.

La noia s'enretira una mica i l'invita a entrar. Li dona confiança. Al traspasar el trespol de la porta sent un calfred a l'espina però al mateix temps excitació.

A la dreta veu la saleta on la nena fa segurament els deures. Aquesta aixeca el cap i el mira fixament. Amb això, baixa de la cadira i es dirigeix cap a ell. En Roc li somriu i la saluda.

—Ets un home dolent! Ets un home dolent! —crida la criatura amb totes les seves forces donant-li un cop a la motxilla.

En Roc està blanc, sorprès per la reacció de la manyaga que s'ha escapat corrent escales amunt amb uns xiscles esfereïdors. Vol comentar l'actitud estranya de la nena però les mans fermes de la Silvana l'empenyen cap a una saleta on el temps s'ha aturat. Mobles i objectes del segle XIX omplen l'estança. Està temptat de donar mitja volta però la noia ja ha tancat la porta.

—Seu sisplau —li ordena mentre ell obeeix— Dóna'm la mà i relaxa't! No has de tenir por, vaig heretar les meves habilitats vidents de les dones de la meva família. Estàs en bones mans.

—Però no em demanaràs què vull saber abans? —inquireix mentre es regira a la butaca.

La Silvana no li fa cas i li agafa la mà amb força i bruscament la gira per observar el palmell. En un primer moment la seva mirada és neutra, ressegueix concentrada les línies però de seguida obre els ulls desmesuradament i el mira amb cara de pànic. Capbussa de nou la seva mirada en aquell palmell blanc perfecte que ara se li apareix rugós i amb vàries marques de talls, algunes d'elles ben profundes. Aquesta mà ha guardat les cicatrius del passat.

—No ets de Nova York. D'on vens?

—Sóc d'Andorra, un petit país entre França i Espanya. Però si ets vident això ho hauries d'haver endevinat, oi ? —contesta sarcàsticament aprofitant per enretirar la mà que la noia li ha agafat amb massa força i que mou frenèticament per desentumir-la— Crec que el millor serà que marxi. S'alça però ella amb un gest ràpid el fa tornar a seure mentre li crida que calli. La violència que ha emprat el descol·loca i no sap què fer.

—Veig que està a les teves mans aclarir un assassinat ocorregut fa uns anys al barri, en aquesta mateixa casa, la llar de la meva família des de fa cent vint anys.

—No diguis bajanades! —replica ara enutjat i amb forces per mostrar que no és cap banau— És la primera vegada que vinc a Nova York i només vull que em facis la predicció del meu futur. Ja veig que t'has pensat que sóc un pardalet a qui estafar.

—Veig uns ulls, són la clau per esbrinar qui va matar la meva avantpassada, la Maria Carmine, la primera que va habitar aquesta casa! Ajuda'm! —suplica la noia amb veu desesperada mentre apropa la seva cara i escodrinya els ulls d'en Roc. Ell comença a arraulir-se a la butaca, temorós

de trobar-se de nou amb una tocada del bolet. No sap com sortir-se'n i la por l'està bloquejant. El formigueig comença a les mans i es va estenent pels braços. Aviat pujarà per les cervicals.

—Parla'm! M'has d'explicar que tenen a veure els teus ulls amb mi! —vocifera mentre el sacseja com si fos una titella de teixit, sense tenir l'oportunitat d'emetre una paraula esgarrifat com està per aquells crits de dona dement. Té tots els músculs del seu cos tensos i intenta desencaixar la mandíbula per parlar però ella no el deixa—Vull els ulls!

L'agitació l'eixoriveix una mica i només se sent amb forces per assenyalar la motxilla que la Silvana s'afanya a obrir per extreure la caixa trencant l'embolcall sense miraments. Allà estan, un parell d'ulls verds iguals que els d'ella que la fixen. Els agafa tremolosament i els acarona mentre en Roc s'eixuga les gotes de suor que baixen per la seva cara. Vol escapar-se però ella ho impedeix empenyent-lo de nou cap a la butaca i, sense tenir temps a reaccionar, li col·loca els ulls per sobre dels seus, com si es tractés d'una funda que encaixa en un sofà, deixant en Roc, ara sí, en estat de xoc.

—Maria Carmine, sóc una descendent teva. A casa sempre hem conservat viu el teu record i l'estimació que et tenien els teus familiars —diu mentre seu als peus d'en Roc i li agafa la mà delicadament. Les seves paraules ara són dolces com qui vol bressolar un nadó— és temps de dir-nos qui et va assassinar i jo m'encarregaré que es faci justícia.

La Silvana està emocionada i mira expectant l'home que seu a la seva butaca. El Roc es remou una mica i dels seus llavis surten unes paraules de dona amb accent italià. La veu és pastosa i llunyana.

—És en Mario Cuccineto, el carnisser de *Mott Street*, qui em va llevar la vida —fa una pausa per agafar aire— Tots dos érem sicilians i deia que la meva mirada dolça i verdosa li recordava a la promesa que havia deixat a Taormina. —explica mentre la Silvana s'estremeix i demana que continuï— La noia va morir durant la travessia que la duia cap a Nova York i en Mario es va trastocar. Un dia va dir que no volia separar-se d'ella i va venir a casa per tallar-me el coll. Es va endur els meus ulls i cada vespre els posava sobre la taula per donar-los conversa. Sempre rememorava el passat feliç en aquella Sicília idealitzada. D'aquí va sorgir també la dèria per matar

gent que feia desaparèixer trossejant els cossos i venent-los per parts a la clientela del barri. Al menys a mi em van poder enterrar.

La Silvana deixa anar la mà i ara té la boca oberta, incapaç d'emetre cap so. Se sobressalta quan en Roc té un espasme que el fa incorporar cap endavant. Veu com surten disparats els ulls de la Maria Carmine i ràpidament els caça al vol. Es fa un silenci pesant i només se sent la respiració feixuga d'en Roc que té els ulls irritats i el cap li roda per l'ensurt que acaba de viure. Al seu costat, la Silvana desa amb delicadesa els ulls de la seva avantpassada i s'aixeca per posar-los dins d'un cofre antic que reposa sobre la lleixa de la xemeneia. En acabat li demana si es troba bé mentre s'atansa lentament a la seva butaca. El seu semblant està tranquil com si no hagués passat res.

—Et puc oferir quelcom per refer-te?

—Ara mateix el que vull és marxar i oblidar-me de tot això —replica en Roc al posar-se de peu i refregant-se els ulls amb espant— Ha estat surrealista i crec que he tingut al·lucinacions.

—L'univers t'ha posat al meu camí per poder esbrinar qui va matar la meva avantpassada. Totes les dones de la família hem tingut poders de vidència però no aconseguíem veure què havia succeït.

—Jo estic fet pols, espero que tot això hagi servit i no sigui una broma. De totes maneres aquest crim va passar fa cent anys o més. El culpable ja és mort. Potser et quedarien els descendents per fer-los passar un mal moment com el que he tingut jo. Hauries d'anar a la botiga de *Mott Street* on he trobat els ulls. Aquell vell que repapieja potser et podrà dir d'on els ha tret.

L'expressió de la Silvana passa de la sorpresa a la incredulitat per acabar amb una expressió de fàstic. La seva mirada s'atura en una plata d'argent desada sobre la taula que en Roc també esguarda i amb esglai llegeix: Silvana Cuccineto, mèdium. A la noia no se li escapa la seva mirada esverada.

—No puc fer res —confessa la Silvana— el carnisser es va casar amb la filla de la Maria Carmine que també tenia els ulls verds com la seva mare —fa una pausa buscant les paraules adients per continuar— per tant, duc sang d'aquest assassí a les meves venes igual que el meu padrí, que només parla el dialecte sicilià, i qui t'ha entregat aquesta caixa. Es dedica a vendre els ossos i

altres parts de cossos que tenim guardats del Mario Cuccineto. La família no va saber mai d'on venien tants cossos però ara ja tinc la certesa que era un homicida. Me'n faig creus que no ho haguem endevinat abans —explica la Silvana mentre en Roc la conforta dient que ara ja sap la veritat i pot seguir endavant amb la seva vida.

La Silvana l'esguarda durant uns segons i mou el cap negativament. Aquest home no se n'adona que no pot permetre que es malmeti el nom de la família i tothom sàpiga que són fruit d'un homicida? Lentament s'apropa d'un armari i extreu un ganivet de carnisseria antic, ben afilat i lluent, davant la mirada atònita d'en Roc. La Silvana mostra una gran destresa i rapidesa al tallar-li el coll. El cos de l'home jeu ara sobre una catifa fosca i bruta que ja ha rebut altres cossos.